

Ігоря Зарудка, який став справжнім голосом сучасного покоління, із його жагою до авантюри, свободи та боротьби за своє щастя, недарма називають новою надією української літератури. Учасник багатьох регіональних, міжнародних фестивалів і семінарів, переможець всеукраїнського конкурсу поезії «Молоде вино», Зарудко також зарекомендував себе як громадський діяч, адже він є організатором таких фестивалів, як «De Libertate» та «Йогансен-fest». Його

поезії перекладено німецькою.

Усі бояться. Тільки матадори вміють пригнічувати свій страх.

Ернест Хемінгуей

Якщо любов — це матадор, як стверджує автор, то всім нам ще дістанеться шпагою в бік, усіх нас чекають іще захопливі й безнадійні бої на виживання — без особливого сподівання на перемогу, проте й без надмірного скепсису. Історія, яку автор переповідає, стосується саме таких щоденних, виснажливих і неймовірно солодких боїв за свою любов або зі своєю любов'ю — залежно від того, кого справді вважати матадором. Вогонь авантюризму спалахує в найцікавіших місцях оповіді, туман неприкаяності стоїть над кварталами міста, в якому ця оповідь розгортається. Входячи в ці квартали, мимоволі починаєш вірити автору, котрий присягається встати з колін і до останньої краплі крові «боротися за таке просте й таке бажане щастя».

Сергій Жадан

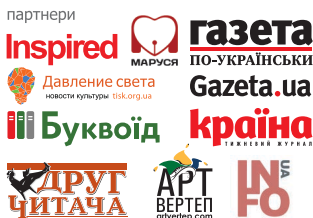
Ігор Зарудко МАТАДОР

Ігор
ЗАРУДКО

МАТАДОР

нотатки авантюриста

www.trade.bookclub.ua

ISBN 978-966-14-5795-8

КЛУБ
СІМЕЙНОГО
ДОЗВІЛЛЯ

МАТАДОР

НОТАТКИ
АВАНТЮРИСТА

Ігор
ЗАРУДКО

Повість

ХАРКІВ
2013

КЛУБ
СІМЕЙНОГО
ДОЗВІЛЛЯ

УДК 821.161.2
ББК 84.4УКР
З-35

Жодну з частин даного видання
не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі
без письмового дозволу видавництва

Обережно, ненормативна лексика!

Дизайнер обкладинки *Сашко Кривець*

ISBN 978-966-14-5795-8

© Зарудко І. М., 2013
© Книжковий Клуб «Клуб Сі-
мейного Дозвілля», видання
українською мовою, 2013
© Книжковий Клуб «Клуб Сі-
мейного Дозвілля», художнє
оформлення, 2013

Буковські-джуніор

І от він виходить на сцену. «Я — Утьонок», — каже. «Сподіваюся, не туалетний», — підштрикую (я був тоді ведучим конкурсу). Він починає читати. І є в його текстах щось таке, що зачіпає, витягує на берег і кидає в теплий пісок, мовляв, полеж тут, подумай про життя. Те, що Утьонок читає прозу, а конкурс для поетів, теж зачіпає, але не так сильно.

Словом, факт, що дебютна книга мого ліпшого друга, поета Ігора Зарудка, стала прозовою, мене аж ніяк не дивує. Тим більше, що він її не писав. Це книга, яку він прожив — частково за ті півтора роки, коли мене не було в Харкові. Тож я читав її з подвійним інтересом. Читав, знаючи, що Зарудко нічого не вигадує, читав, не перестаючи дивуватись, наскільки він ризикований і відкритий.

У «Матадорі...», що його справедливо можна назвати авантюрною письменницькою лавсторі, вабить насамперед відсутність ванілі й сопливої ніжності. Це чоловіча книга, із чоловічими рішеннями і втечами. Це герой, для якого не існують будь-які «слабо». Він піде на все, щоб забути власне зламане кохання. Навіть якщо для цього треба стати поживкою детектива, котрий перевіряє на вірність чужих жінок.

«Матадор...» бере мене власною справжністю. Тут нема фейків — із половиною персонажів книги я пив

пиво й теревенив «за життя». Із половиною — виступав і фестивалив. І мені було цікаво. Гадаю, ви теж із ними не нудьгуватимете. Їх можна любити чи зневажати, розуміти чи мати за недоумків, але це не змінює головного — ген нудьги в персонажів «Матадора. Нотаток авантюриста» наглухо відсутній.

Я ніколи не роздаю авансів, але давно помітив: дружба із Зарудком нагадує мені книжки Буковські. Він і сам чимось на нього скидається, хіба що не просаджує бабки на іподромі... Стільки, скільки наваяв старенький Чарльз, харківський шибайголова навряд чи напише, але тим цікавіше буде за ним спостерігати. Маю надію, що, читаючи його наступні книжки, я знову хапатимусь за живіт, за голову і, ясна річ, за серце.

Сашко Ушкалов

Частина перша

Чоловіки ділять усіх жінок на брюнеток,
білявок і рудих. Я ж їх ні з ким не ділю.

1

— Привіт! Що робиш? — спитала вона мене явно флегматичним тоном.

— З друзями сиджу. Трохи зайнятий. Привіт!

— Значить, друзі важливіші за мене? — Її флегматичність, здається, почала переростати в кривну образу.

— Що за дурня? Я просто зай-ня-тий.

— Добре. Вважай, я тобі повірила.

За мить вона зателефонувала знову.

— Тобі, я так розумію, однаково, образилась я чи ні.
Отак ти до мене ставишся!

— А чому це ти образилась?

— Тому що я тут сиджу одна-однісінька вдома, у чотирьох стінах, а ти там собі з друзями розважаєшся.

— Ну, ось так завжди. Ти знов за своє. Я не розважаюсь — я зайнятий, я працюю.

— Про все забудь! Просто забудь! — вигукнула вона й вимкнула мобілку, але не надовго.

Уже за кілька секунд у слухавці чути її голос:

— Чудово! Ти мені навіть нічого не відповів!

— Так ти ж сказала «забудь»! От я й забув.

— Ага, і те, що я зараз сиджу тут сама, ридая, уся в сльозах, і, до речі, через тебе, тобі зовсім байдуже? Тобі все одно. Так?

— Ну, послухай. Я тобі ще раз кажу — я зайнятий. Ти ж зустрічаєшся зі своїми подругами? Ось і я зараз сиджу зі своїми друзями. Не бачу нічого надзвичайного. Це так само нормально, як і щоденний схід сонця.

— Я не хочу більше з тобою розмовляти! Чуєш, не хочу! Усе! — Роздратовано пролунало в слухавці.

Та «не хотіла» вона недовго. За хвилику я почув її знову.

— Який же ти козел! А вибачитись не хочеш? Тобі що, реально все до лампочки?

— Ну, це вже знущання. Ти ж щойно казала, що не хочеш зі мною розмовляти. От я й мовчу!

— Ага, значить, я ще й винна. Чудово! Просто супер! Може, нам розбігтися, чуєш? Може, ти мене кинеш? Давай! Чого вже там!

— Слухай, заспокойся, я зараз приїду до тебе!
Чекай!

— Ні-ні! Не треба! Не їдь. Сиди там зі своїми друзями. Я тобі не відчиню. Кінець!

Звісно ж, це був не кінець.

— Ну й чому ти досі в онлайні? — Знову почув я її голос.

— Як це чому? Ти ж сама сказала, щоб я не їхав, що ти мені не відчиниш двері.

— Ну, я ж казала, що ти козел. Справж-ні-сінь-кий ко-зел! Ти все одно мав приїхати! Я тут ридма риду, а він собі сидить і сидить!

— Заспокойся. Усе! Я їду.

— Можеш не напружуватись, однаково не відчиню!

Усе це, правду кажучи, мене дістало. Тож я зірвався з місця й, думаючи, що його робити — чи й справді забити на все це, чи, може, одружитись, чого напевно не могло статися, поїхав до неї. На вулиці накрапав перший весняний дощ, і його прохолода й свіжість трохи заспокоїли мене.

За якийсь час я вже стояв перед її дверима. Постукав. Ніхто не відчинив. Я постукав іще раз. По той бік дверей почувлись кроки.

— Відчини! Я вже тут, — голосно сказав я.

— Не відчиню.

— Відчини, чуєш. Не дурій. Що за цирк?

— Повторюю — не відчиню. Я не хочу тебе бачити. Ти що, не зрозумів?

— Та пішла ти! — спересердя кинув я й спустився вниз сходами з її довбаного сьомого поверху.

— Стій! Утко! Зажди! Вернись. Вибач мені! Де ти? Ти ще тут?

Але я не став чекати й повертатися, а щосили хряснув дверима під'їзду, та, мабуть, то мені тільки так здалось, що щосили, бо того хряскоту не злякався навіть горобець, який сидів неподалік.

* * *

На жаль, дуже часто буває так, що двоє людей, провівши довший час разом, спілкуються між собою різними мовами, дивляться на речі різними очима, по-різному сприймають світ і навіть не помічають цього. Добре, коли вони зрозуміють, що він і вона — зовсім різні, і краще — коли це станеться якомога раніше, бо потім буде важко.

* * *

За тиждень після нашої сварки я та кілька молодих харківських поетів вирішили поїхати до Полтави. Ми мали виступати в актовій залі педагогічного університету. Разом із нами в дорогу зібрались два музичні гурти. Крім того, ми запросили поїхати кількох найближчих друзів та подружок, які, своєю чергою, загітували своїх добрих знайомих, тож у підсумку до Полтави повинно було вирушити двадцять вісім осіб, із яких я знав дев'ятеро, точніше десятеро, десятим був я сам.

Ми купили квитки на дизель Харків—Кременчук, що мав довести нас прямісінько до Полтави, а повертатися додому вирішили потягом Ужгород—Харків, щоб не спізнитися на останню електричку метро. Свою дівчину я не брав — не хотів мати зайвого клопоту: хвилюватись, тягати валізи, — словом, не хотів нічого зайвого брати із собою.

Інколи буває так, що просто хочеться спокійно їхати потягом, говорити й веселитися разом із друзями, не напружуватись, не намагатися весь час себе контролювати, тобто — побути самим собою... Хоч загалом вона була доброю й чемною. Мені подобалось її біле довге волосся, і я любив її лагідні очі.

У своєму Харківському педагогічному університеті вона грала на барабанах, на таких, як ото колись вистукували піонери за радянських часів. Усіх своїх подруг та колег-барабанщиць вона називала «мої діти», що, чесно кажучи, мене дратувало, але я стримував себе, пропускав, так би мовити, повз вуха.

Я взагалі намагаюсь не звертати увагу на речі, які мене дратують, бо це шкодить моїй нервовій системі, а отже, і здоровому сну, що дуже багато важить у моєму житті, звісно — після посмішок і сексу. Про важливість кохання я розкажу пізніше.

Якраз напередодні цієї поїздки з Росії повернувся мій друг. Його мандрівка була настільки ж несподіваною для всіх нас, як і для нього самого. Подібні вчинки властиві людям із роздвоєнням, а то й розтроєнням

особистості. Він відправився в країну балалайок і ведмедів на електричках, щоб «почерпнути філософію життя», якої там більше, ніж може здатися на перший погляд. Тож ми мали добру нагоду відсвяткувати його повернення, смакуючи плоди рідної землі, над якими почаклювали знатні майстри української кухні.

На вулицях Харкова ще подекуди лежав брудний і жовтий сніг. Сонце визирало рідко й іще рідше гріло. Вечір цього дня був п'янким і прохолодним. Після посиденьок у ресторанах, барах та пабах ми, попри те, що добряче вже підвищили градус у своєму організмі, пішли гуляти містом.

Із повними наплічниками невідомо звідки взятих речей ми дістались до набережної Лопані, знаменитої харківської річки, і почимчикували на невеликий місточок для автомобілів та людей, що виводить прямо на Полтавський Шлях.

Усім приїжджим поетам, — і не тільки тим, які в усе вірять, — я кажу, що коли стати навшпиньки на початку цієї вулиці, то неодмінно побачиш Полтаву. Звідси до неї рукою подати. Кажу, що вона, Полтава, ближча за горизонт, ще ближче, ніж бажання її побачити.

Праворуч від того місточка красувалася пристань, від якої близько п'ятнадцяти років тому відчаливали пароплави з кав'ярнею на борту. На них каталися самітники, закохані й аристократи, які теревенили про історію міста та політичну ситуацію в країні, про мис-

тецтво й літературу, про красу й неохайність, про все на світі й, зокрема, про брудну воду в річці.

Отож, ми, а нас було десь так із десятків, стояли на цьому місточку. Я знову був без своєї дівчини. Хтось із нашої компанії, помітивши це, пожартував, що, мовляв, у виборі між коханою та друзями безкомпромісно переміг другий лот. Ми всі сміялись, хоч, як на мене, смішно не було. Поки ми дарували місту й одне одному посмішки, Дімон, мій «російський» друг, раптом кудись зник. Я зиркнув на кіоск, де ми кілька хвилин тому купували їжу, але його, тобто Дімона, там не було. Потім я перехилився через парапет і побачив його там, унизу.

«Нічого собі!» — вигукнув я. Усі глянули вниз, і замить довколишню тишу, яка поволі огортала вечірне місто, розітнув наш голосний регіт. Ми спустились на пристань. Води в річці не було.

У Харкові вже стало традицією спускати воду з річок. Води немає, натомість є бруд на дні. Якщо ви подумали, що це роблять для того, щоб почистити річку, то ви глибоко помилилися. Цього ніхто не робить, а просто демонструють поклади баговиння. І от мій Дімон якогось дідька там ходив, тягаючи ноги в смердючій багнюці.

— Що ти там робиш? — гукнув я.

Мій «російський» друг мовчав.

— Вилітай звідти, чуєш? — сміючись, сказав я. — Ти вже так просмердівся, що аж сюди тягне.

Мій «російський» друг знову промовчав.

Літературно-художнє видання

ЗАРУДКО Ігор
Матадор. Нотатки авантюриста
Повість

Головний редактор *С. С. Скляр*
Завідувач редакції *К. В. Шаповалова*
Відповідальний за випуск *Т. М. Куксова*
Редактор *Р. В. Мельників*
Художній редактор *Н. В. Переходенко*
Технічний редактор *А. Г. Верьовкін*
Коректор *І. М. Хижняк*

Підписано до друку 05.08.2013. Формат 70x100/32.
Друк офсетний. Гарнітура «Literaturna». Ум. друк. арк. 9,67.
Наклад 4000 пр. Зам. № .

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
Св. № ДК65 від 26.05.2000
61140, Харків-140, просп. Гагаріна, 20а
E-mail: cop@bookclub.ua

Віддруковано з готових діапозитивів
на ПП «ЮНІСОФТ»
Свідоцтво ДК №3461 від 14.04.2009 р.
www.ttornado.com.ua
61036, м. Харків, вул. Морозова, 13Б

Видавництво Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
www.trade.bookclub.ua

ГУРТОВИЙ ПРОДАЖ КНИГ ВИДАВНИЦТВА

ХАРКІВ

ДП з іноземними інвестиціями
«Книжковий Клуб «Клуб Сімейного
Дозвілля»»

61140, г. Харків-140,
просп. Гагаріна, 20-А
тел./факс +38 (057) 703-44-57
e-mail: trade@bookclub.ua
www.trade.bookclub.ua

Одеський підрозділ

65063, м. Одеса, вул. Армієвська, 8-В
тел. +38 (048) 776-07-67
e-mail: odessa@bookclub.ua

ЗАПОРІЖЖЯ

ФОП Савчук Ю. Д.

69057, м. Запоріжжя, вул. Новобудов, 3
Тел.: +38 (050) 347-05-68
e-mail: vega_center@i.ua

ДОНЕЦЬК

ТОВ «ВКФ «Універсальний бізнес»»

83096, м. Донецьк, вул. Куйбишева, 131-Г
Тел.: +38 (062) 345-63-08
+38 (062) 348-37-92
+38 (062) 348-37-86
e-mail: ksd@kredo.net.ua

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»

служба роботи з клієнтами:

тел. +38 (057) 783-88-88

e-mail: support@bookclub.ua

Інтернет-магазин: www.bookclub.ua

«Книжковий клуб», а/с 84, Харків, 61001

Зарудко І.

З-35 Матадор. Нотатки авантюриста : повість / Ігор За-
рудко ; передм. С. Ушкалова. — Харків : Книжковий
Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», 2013. — 240 с.

ISBN 978-966-14-5795-8

Коли ти 17 разів за півроку їздиш у відрядження... Коли дівчина
кидає тебе... Коли твій ліпший друг постійно втягує тебе у «стрьомні»
пригоди... Коли ти змушений вдавати багатія, не маючи при цьому
грошей навіть на проїзд, а гопник, який тебе грабує, сам собі мстить-
ся... Це означає одне — почалося нове життя. І хай воно навіть летить
на тебе розлученим биком, ти, як справжній матадор, повинен при-
йняти двобій...

УДК 821.161.2

ББК 84.4УКР

ЛІТЕРАТУРА НОВОГО ФОРМАТУ!

Цю книжку треба розгадати...

Тонка і зворушлива оповідь про дітей, чий батьки вирушили в далекі мандри. Із тих міст, де побували, вони надсилають дітям листи. М'який гумор і тонка лірика причаровують. Це не лише розповідь про дорослішання й беззаперечне кохання, а ще й вигадлива гра з читачем. Перегортаючи сторінку за сторінкою, ви знаходите мете шматочки пазлу, які покажуть інший бік цієї історії.

ПЕРШІ НОТИ ДО МУЗИКИ АПОКАЛІПСИСА ВЖЕ НАПИСАНО!

Геніальний композитор Яків дістає незвичну пропозицію: написати симфонію до Євро-2012. Замовники — таємничі темні отці. Невже він створюватиме музичний пролог до апокаліпсиса? Рідна домівка стає для нього мистецькою в'язницею. І навіть попри постійну присутність у його житті чотирьох жінок-муз жодна нота не лунає в голві Якова. Щоб віднайти потрібні звуки, йому доведеться зіграти на найпотаємніших струнах душі, а може, вмерти й віродитися знову...

КУМИР СУЧАСНОЇ МОЛОДІ ТА НАЙЯСКРАВІШИЙ ПИСЬМЕННИК ГЕНЕРАЦІЇ ДВОТИСЯЧНИКІВ!

Жесть — це коли ТВОЯ мавпа рятує її цуцика, поцупленого бакланом. Жесть — це коли єнот — найкращий подарунок до дня народження. Жесть — це коли для сучасного автора немає нічого святого — ані свята Останнього дзвоника, ані футболу, — а сучасний читач радо взувається в бутси, підперізується

стрічкою випускника й вирушає шукати пригод на свою... голову.

ЇЇ РОМАНИ ШОКУЮТЬ!

Нахабний дзвінок у двері змінив усе її життя. Ліза — відлюдькувата дівчина, яка звикла жити сама. Марта — цілеспрямована та впевнена в собі. Вони почнуть жити спільно, аби вгамувати почуття самотності. Марта посилює свій вплив на Лізу, і та поступово змінюється, відкриваючись назустріч новим бажанням і таємницям. Їхні стосунки гойдаються від кохання до ненависті. Аби врешті-решт розібратися в собі, треба зробити лише один крок...

